

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο,

Xρόνια σου πολλά, να χαίρεσαι παιδιά κι εγγόνια και να σε χαίρονται κι αυτά. Να τιμήσουμε και τον δικό μας πατέρα. Αυτές οι γιορτές, της μάνας, του πατέρα, οι Ινδοί έχουν και των αδελφών, είναι ενδιαφέρουσες.

Ανθρώπινες, όμως σημαδιακές γιατί δίνουν μια γιορταστική νότα στην έννοια, τη σημασία της αξίας μπτέρα, πατέρας. Όχι πως τότε είναι να τους θυμόμαστε και να τους γιορτάζουμε. Είναι να έκφραζουμε την αγάπη, όπως την ονομαστική γιορτή και τα γενέθλια που τώρα γενικεύονται και συνηθίζονται όλο και περισσότερο. Είναι η πημέρα τους να τους τιμήσουμε και να τους ευχαριστήσουμε.

Ξέρουμε η πημέρα του πατέρα δεν γιορτάζεται με τις κωδωνοκρουσίες που γιορτάζεται η πημέρα της μπτέρας. Είναι πιο στενή η επαφή με τη μπτέρα κι εκεί είναι ένα σημείο σημαντικό με την εργαζόμενη μπτέρα. Εκείνη η στοργή, εκείνη η σιγουριά και η ασφάλεια που βιώνει το νήπιο κοντά στη μάνα είναι υποσυνείδηπτο εξάρτημα στον ψυχολογικό κόσμο του ατόμου, όπως και η εμπιστοσύνη και ο θαυμασμός στη δύναμη και την αξία του πατέρα γίνεται αυτοπεποίθηση, πίστη στη ζωή.

Εκεί είναι η βάση της οικογένειας, η αξία του πατέρα, ο δικός του ρόλος, ο μεγάλος ρόλος του στυλοβάτη. Στους καιρούς μας, αυτά τα στοιχεία που δένουν τους ανθρώπους και δημιουργούν το χαρακτήρα, παραμερίζονται. Για να βάλουμε πρώτα το δικαίωμα και την ανάγκη την οικονομική. Και το παιδί που μεγαλώνει από μικρό με την ξένη φροντίδα, ας μην περιμένουμε να αισθανθεί την οικογένεια ρίζα και καταβολή. Κάνω μια παρένθεση, δυο εικόνες που τις έζησα. Κάθησαν στο τραπέζι κι ο πεθερός πέρασε το χέρι του στα μαλλιά της νέας νύφης σαν χάδι στοργικό. Και βουρκώσανε τα μάτια της. Την ρώτησαν γιατί;

«Ετοι μου έκανε κι ο πατέρας μου».

Δεύτερη εικόνα. Πάει ο παππούς στο μαγαζάκι της γειτονιάς να πάρει εφημερίδα με τον εγγόνι από το χεράκι, στα δύο στα τρία, κοντά κι ο σκύλος κι οι τρεις χαρά μεγάλη! Πόσο όμορφη εικόνα ο πατέρας να παίζει μπάλα με μικρό γιο, καθώς κι η μάνα με τα παιγνίδια στο μωρό!. Θυμάμαι ένα ποιηματάκι από σχολείο..έρχεται ο πατέρας, έφεξε το σπιτικό... Κι αλήθεια φωτίζει, στεριώνει το σπίτι με τον ερχομό του πατέρα. Είναι οι αναμνήσεις από άλλους καιρούς από τη δική μας παιδική πλικία...

Σήμερα έγινε συνέταιρος και τα μοιράζεται με τη μπτέρα. Ευτυχώς για τις περισσότερες οικογένειες είναι αρμονική συμπαράσταση, γιατί κατά τα κρυγματα του φεμινισμού πρώτο έρχεται το δικαίωμα της γυναικας. Ο άντρας είναι το χρειαζόμενο! Αυτά τα βλέπουν από τα χαρτιά,

γιατί δεν θέλουν να καταλάβουν ότι αυτό που λένε δικαίωμα για την εργαζόμενη γυναίκα είναι πρόσθετες ευθύνες. Και ο πατέρας βοηθάει και προχωρεί και δημιουργεί και... δίνει, δίνει μέχρι τα γεράματα και αυτή είναι η ζωή, η εικόνα της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας μας. Ανωμαλίες υπάρχουν και υπάρχουν παντού, αλλά βλέπουμε εκείνα τα παλικάρια που ξεκίνησαν μια μέρα για το άγνωστο με μόνο εφόδιο την υγεία τους και τη δύναμη τους την ψυχική, τους βλέπουμε σήμερα με τους καρπούς του μόχθου τους, ευτυχισμένους γέρους να καμαρώνουν τα παιδιά και τα εγγόνια τους σε καλυτερο περιβάλλον. Εύχομαι σε όλους να χαίρονται καλή υγεία, σεβασμό κι αγάπη από τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Γεράσαμε, αλλά δεν ξοφλίσαμε, τώρα είναι αμοιβή, τα δύσκολα πέρασαν.

Να δούμε με εγκαρτέρηση τη νιότη μας, να σκεφτούμε τους αγώνες μας αλλά να δούμε και το κέρδος, τις επιτυχίες. Και να θυμηθούμε εκείνον τον άλλον, το γέρο μας πατέρα, να λογαριάσουμε κι αυτουνού τα κόπια, τις χαρές, τις δυσκολίες. Να του ανάψουμε ένα κερί, ένα ευχαριστώ. Να συνεριστούμε, να ζήσουμε με τη θύμη τους κοντά του.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙ

Στο ξόδι σας δεν δώσαμε «παρόν»
και η απόσταση του χρόνου και του χώρου
μας άφησαν σημάδι στην καρδιά
και στίγμα στη συνείδηση.

Όμως η αγάπη
μας πλημμυρίζει την καρδιά
και το καντάλι της μνήμης σας
θα το κρατάμε αναμμένο με στοργή.
και να το ξέρετε, στο ιερό της θύμησης
θα μένει πάντα η μνήμη σας
αλέκιαστη απ' το χρόνο.

Γρηγόρης

ΑΙΓΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Μεγάλη κουβέντα άρχισες με τους ρόλους της

μάνας και τού Πατέρα, όμως εγώ γνωρίζω το «τίμια τον πατέρα και την μπτέρα σου», πουθενά δεν διάβασα να τιμάς περισσότερο την μπτέρα από τον πατέρα.

Ευτυχώς, αυτή η σύγκριση δεν γίνεται μέσα στις οικογένειες και τα παιδιά τημούν τους γονείς τους χωρίς διακρίσεις. Βέβαια οι ρόλοι τους είναι διαφορετικοί και διακρίτοι που τους επέβαλε η Φύση, αφού η μάνα υποφέρει εννιά μίνες εγκυμοσύνης και τους πόνους της γέννας. Οι δεσμοί της μάνας με τα παιδιά της είναι διαφορετικοί από τού πατέρα, επειδή αυτή έχει την ευθύνη της φροντίδας τους, ακόμη και τού πατέρα! Ο οποίος έχει εμπιστοσύνη στη σύντροφό του να φροντίσει τα παιδιά και αυτός έχει αναλάβει την ευθύνη της προστασίας και τής επιβίωσης για την οικογένεια.

Τα παιδιά αγαπούν τον πατέρα γιατί νιώθουν την ανάγκη να έχουν δύο γονείς και όχι μόνο επειδή φέρνει τα χρήματα στο σπίτι, γιατί στην εποχή μας φέρνει χρήματα και η μπτέρα.

Εγώ προσωπικά έτρεχα στη μάνα μου όταν ήμουν άρρωστος και στον πατέρα για να με συμβουλέψει όταν είχα υπαρξιακά προβλήματα. Οι γνώσεις του πατέρα μου με βοήθησαν να σταδιοδρομήσω στην Αίγυπτο και στην Αυστραλία, αλλά στην αγκαλιά της μάνας εύρισκα ζεστασία και θεραπεία γιατί δεν ήταν «αντρίσιο» να χώνεσαι στην αγκαλιά του πατέρα. Οπως κάνουν οι θυγατέρες.

Με τον πατέρα μου πήγαινα στο ποδόσφαιρο και κάναμε μεγάλες συζητήσεις επί παντός επισπεύδη, ενώ στη μάνα πήγαινα για χαρτζολίκι και να συζητήσουμε τους έρωτές μου.

Αλλά και τίποτε από όλα αυτά να μη συνέβαινε, η αγάπη για τον πατέρα και την μπτέρα είναι βαθιά από ένστικτο και την ανάγκη να ανήκουμε κάπου. Τα φτωχά παιδιά αγαπούν τους γονείς τους με το ίδιο πάθος των πλουσίων, γιατί σ' αυτή την άδολη αγάπη δεν έχει θέση το συμφέρον...